

Лісовий вісник №9 (36)
14.08 – 14.09 2014

Стежками війни
(СТОР. 6)

Солом'яне диво
(СТОР. 12)

**Порушники
законів лісу**
(СТОР. 20)

Життя триває...

(СТОР. 22)

Із сумом дізнався про передчасну смерть Бориса Петровича Клімчука.

Висловлюю щирі співчуття родині, близьким та всім, хто мав честь знати цю прекрасну людину.

Відомий державний діяч та видатний дипломат, він самовіддано служив Україні. Його особистий внесок у розбудову і становлення нашої держави, формування її дипломатії є неоціненним.

Вірю, що в ці нелегкі для нашої країни часи там, на небесах, Борис Петрович молитиметься за Україну.

Пам'ять про Бориса Клімчука завжди житиме в наших серцях.

Президент України
Петро ПОРОШЕНКО

Серце великого життєлюбця перестало битися лише на 63-му році... Воно було віддане Україні та волинянам. Наша громада знала Бориса Клімчука як мудрого керівника, котрий дбав про добробут Волині і її духовне процвітання. Він мав мужність брати на себе відповідальність за прийняття важливих рішень, відстоював інтереси Волині в непростих економічних та політичних умовах. Його патріотизм проявлявся у власній принциповості та поглядах, у постійній праці. Саме тому посади, які обіймав Борис Петрович, вартували йому хворого серця. Водночас він був Людиною, від якої тисячі наших краян отримували допомогу чи просто пораду. Він заслуговував на повагу політичних опонентів. Його досвід і приклади мудрих вчинків стануть у нагоді не одному поколінню державних мужів.

Волинь втратила серце свого великого земляка, але вічною про нього буде Пам'ять.

Голова Волинської облдержадміністрації Володимир ГУНЧИК

Голова Волинської обласної ради
Валентин ВІТЕП

Не стало Бориса Петровича Клімчука – экс-голови Волинської облдержадміністрації, депутата обласної ради, відомого державного діяча, дипломата і політика. Хорошої, виваженої, послідовної і розумної людини. Борис Петрович умів любити батьківщину, людей. Він був одіозною постаттю і від того мав безліч прихильників та ненависників. Ця людина багато зробила для своєї рідної землі, і не важливо, які то були часи. Часи завжди однакові, люди – різні.

Ще недавно він казав: «...Я думав, піду у вільне плавання і буду сумувати. Але, виявилось, що дні в мене зараз біжать дуже швидко. Навіть швидше, ніж на роботі. ...Але згадую Висоцького, у нього є такі слова: «Мне вчера дали свободу, а что я с ней делать буду?».

В одному з останніх інтерв'ю він знову цитував Висоцького: «Снова я беру низкий старт. С низкого уходят быстрее»...

Вічна пам'ять Вам,
Борисе Петровичу!

Колектив «ЛВ»

На правах реклами

**PALETTENFABRIK
BASSUM**

**Екологія
в побуті**

Заснована у 1961 році,
і сьогодні займає позиції
лідера на європейському
ринку дерев'яної тари.
www.bassum.com

Шановні читачі!

**Передплатіть «Лісовий
вісник» та отримайте приз!**

Передплатний індекс: 89631

Передплативши Всеукраїнський журнал «Лісовий вісник» та надіславши на адресу редакції копію квитанції у конверті з позначкою «передплата», ви автоматично стаєте учасником розіграшу від «ЛВ». За передплату на квартал розігруються: авторська кружка від видання та стілець-триніжка. За передплату на півріччя – дорожня праска та вудка. За річну передплату – GPS навігатор.

**Читайте «ЛВ»
та ВИГРАВАЙТЕ!**

Адреса:

пр-т Волі, 30, м. Луцьк,
Волинська обл., Україна, 43000
тел./факс: (0332) 72-75-57,
тел. редакції: 068 424 10 84
тел. бухгалтерії: 095 828 57 27
e-mail: lis.gurnal@gmail.com
Веб-сайт: www.lisvisnyk.at.ua

Головний редактор:

Чурило Оксана Андріївна
e-mail: oxana_thurilo@mail.ru

Редколегія:

Колісник Б. І. – заслужений лісівник України, кандидат економічних наук, голова постійної комісії з питань екології, раціонального використання природних ресурсів Волинської облради
Сахарук П. М. – заслужений лісівник України, голова Товариства лісівників Волині
Туниця Ю. Ю. – Президент Лісівничої академії наук України, ректор Національного лісотехнічного університету України, академік НАН України, заслужений діяч науки і техніки України, доктор економічних наук, професор

Дизайн та верстка:

Микола Волошин
Кореспондент: Анна Кравець
Позаштатні кореспонденти:
у Волинській обл. – Валерій Пневський,
у Луганській обл. – Володимир Мартинюк,
у Рівненській обл. – Тетяна Мизнікова

Позаштатні фотокореспонденти:
Ганна Снітко, Костянтин Баран,
Олександр Дурманенко
Бухгалтер: Віра Думська

Передрук та інше використання стилю, дизайну, фото та змісту без письмового дозволу редакції не допускається

Редакція не несе відповідальності за достовірність даних та зміст рекламних матеріалів.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій. Надіслані на адресу редакції фото та рукописи не повертаються

Усі права захищені

©ТзОВ «Лісовий вісник»
Луцьк, 2014 р.

Віддруковано у ТзОВ «Друкмаркет»

Перша сторінка:

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА

Редакція журналу запрошує до співпраці регіональних кореспондентів, мисливців, рибалок, любителів природи та рекламних агентів

Журнал можна передплатити у відділеннях Укрпошти або придбати та замовити у редакції

Зміст

- 4 У лісів – один господар
- 5 День знань
- 6 Стежками війни
- 8 Він віддав своє життя за Україну
- 9 Реабілітація для учасників АТО
- 10 «Здається, війна закінчиться – і він прийде»
- 12 Солом'яне диво
- 13 «Вербиченька» – для донецьких дітей
- 14 Захоплені грані Ізраїлю
- 16 Дивовижі Хоккайдо
- 18 Спомин столітньої давнини
- 20 Порушники законів лісу
- 22 Життя триває...
- 23 Давай одружимося... в Антарктиці
- 24 Природа на полотні
- 25 Береженого й Бог береже
- 26 Лісова кухня
- 27 Екзотична актинидія чи... «Ківі»
- 28 Тваринні символи в Україні та світі
- 29 Нотатки натураліста
- 30 Світ очима дитини
- 31 Лісовичок

колонка редактора

Пам'ятаєте, березневий випуск «ЛВ» був чорним. Ми говорили про Небесну Сотню. Називали імена, разом аналізували події, плакали і шукали винних. Але тоді ми вірили у те, що ці смерті стануть останніми і відкриють шлях для змін на краще.

З того часу минуло багато місяців, а Україна оплакує своїх синів щодня. Щодня приїздять нові й нові «вантажі 200».

На День Незалежності зустріла свого товариша, який повернувся з АТО. Він вижив під Волновахою, 5 разів прооперований. Поговорили, помовчали. Я поглянула на двох його маленьких донечок, з якими він вийшов гуляти, і щось так стиснулося всередині, стало важко дихати. Вони ще зовсім маленькі і не розуміють: це – велике чудо, що їхній тато повернувся з того місива. Нехай кульгає і болять рани, але – живий! «Знаєш, сьогодні з руки дістав іще один осколок. Вони так потрохи вилазитимуть...» – скупко всміхнувся чоловік.

Вкотре подумалася: як можна було так розвалити армію, аби сьогодні наші чоловіки, захищаючи свою Батьківщину, були настільки безпорадними, стали мішенню для загарбника. Яка ціна всім тим документам, пактам і так далі, якщо ніхто не допомагає, якщо всі дивляться і кажуть, що «стурбовані». Гріш ціна нашому суспільству!

...Вже багато днів триває жалоба. Не знаю, може, саме через те, що Волинь мені рідна, здається, саме нашим хлопцям не щастить найбільше. Ось нова звістка: їх уже тридцять – тих, кого офіційно визнано загиблими у зоні АТО, – бійців 51-ї окремої механізованої бригади із Володимира-Волинського, мобілізованих на території Волині. І це не остаточна цифра.

Страшить одне: вже не дивуєшся новинам про жертви. Просто все більше хилиться голова додолу. Від безвиході.

За даними ООН, із початку протистояння загинуло понад 2000 людей. Чи не єдиний із російських телеканалів «Дождь», який бере на себе сміливість говорити правду, повідомляє, що на Донбас уже відправили (дані на 28.08.14 р.) близько 15 тис. російських солдатів. Росія направила новітні системи протиповітряної оборони на Схід України і тепер безпосередньо залучена в військові дії на Донбасі.

Про це говорять усі. Пишуть пости (як тепер модно) у соцмережах. Ось – міністр закордонних справ Латвії Едгарс Рінкевічс на своїй сторінці в Twitter пише, що вторгнення Росії в Україну повинне бути розглянуте радою Безпеки ООН як акт агресії, а дії ООН мають бути «відповідними». Ось – посол США в Україні Джеффри Пайетт (теж у Twitter): «Отже, тепер більша кількість російських військ безпосередньо залучена у військових діях на території України». І багато-багато інших. Пишуть, спостерігають і...

Я завжди була патріоткою України. Такою виховав мене тато, так виховувала й свою донечку. Але вважала себе націоналісткою на кшталт, даруйте, Остапа Вишні, який казав: «Оті дурні, що кричать «націоналіст!», не розуміють і ніколи не зрозуміють, що я зумів об'єднати любов до мого народу з любов'ю до всіх народів світу!». Разом із тим не виключала, що кожна нація має хороших, мудрих людей і, як не прикро, телепнів та невігласів. Проте віднедавна розумію: є спільнота, яка настільки зазомбована, що подолати це буде важко. Надто важко. Допоки є люди, які, піддавшись тискові, та за гроші готові переступити совість, стати окупантами – жодна країна не може жити спокійно. І тут не йдеться лише про Україну...

Цю колонку писала протягом тривалого часу. Все чекала на перемовини і мир. Перемовини відбулися. А от миру поки немає.

...Учора знову проводжали на Схід вояків. Сьогодні прийшов «вантаж 200». А сподівалася завершити свої роздуми не на цій ноті.

Так хочеться миру в єдиній Україні...

Оксана ЧУРИЛО,
заслужений журналіст України,
головний редактор Всеукраїнського журналу «Лісовий вісник»